Nuo paauglystės Vilnių įsimylėjęs Patrikas iš Poznanės: „Geriausias būdas išmokti kalbą – turėti drąsos kalbėti“

Kviečiu skaityti interviu su Patryk’u Piątek’u [*tarti* Patriku Pionteku] iš Lenkijos, Poznanės, kuriam šiemet dėsčiau lietuviško skaitomo ir klausomo teksto supratimą. Greitakalbe lietuviškai kalbantis Patrikas, mėgstantis peršokti iš bendrinės kalbos į jaunimo slengą, stebino ne tik tuo, kaip greitai mokėsi lietuvių kalbos, bet ir nuolat mano galvoje kėlė klausimą – kur jis to slengo išmoko? Pasikalbėjome su Patriku apie jo netikėtą ir nesibaigiančią meilę Vilniui, apie futbolą, ir, aišku, apie studijas Vilniaus universitete, kur jis studijuoja ispanų filologiją angliškai, apie ateities perspektyvas, apie kalbas, kurias dar svajoja išmokti, ir apie tai, kur Vilniuje vedasi savo svečius iš Lenkijos.

Kristina Jakaitė-Bulbukienė (Vilniaus universitetas)

Nuotraukos iš asmeninio albumo

– Kaip atsiradai Lietuvoje?

– Lietuvoje esu dėl to, kad labai ilgai mano svajonė buvo persikelti į Vilnių. Pirmą kartą čia atvažiavau 2017 metais. Tada man buvo dvylika. Mama norėjo kur nors nuvažiuoti, nusprendėme atvažiuoti čia, į Vilnių. Apvažiavome turistiniu autobusu aplink miestą ir man taip patiko… Miestas toks gražus, tada pirmą kartą sužinojau, kad egzistuoja lietuvių kalba, niekada nebuvau girdėjęs apie ją, pirmą kartą susidūriau.

– Ar tai buvo tavo pirmoji kelionė į užsienį?

– Ne, kokia trečia ar ketvirta, bet anksčiau buvau dar mažas, gal dėl to neįkrito į širdį nė viena kelionė, bet, kai grįžau iš Vilniaus, pasakiau, kad tikrai patiko ir gal norėsiu grįžti. O paskui atsirado ta mintis, kad gal reikėtų pradėti mokytis lietuvių kalbos, nes man tikrai patiko ta kalba, labai graži kalba. Grįžęs į Lenkiją nusipirkau pirmąją knygą knygyne – lietuvių kalbos vadovėlį norintiems pradėti mokytis.

– Įdomu, kad radai Poznanėje vadovėlį.

– Taip, mes turime labai didelį knygyną „Empik“, ir ten yra skyrius su užsienio kalbomis. Ten buvo latvių, lietuvių, aišku, ispanų, lotynų – visos kalbos. Ir lietuvių tikrai buvo. Ir iš tos knygos išmokau žodžių, aišku, tik žodžių, nes gramatika iš pradžių buvo pati sunkiausia, tai gramatikos nebuvo daug. Iš pradžių aš nežinojau, kaip tarti lietuviškai nosines, kaip „ą“ ar „ę“, lenkiškai mes jas tariame kitaip, tai aš tariau taip pat kaip lenkiškai. Pavyzdžiui, aš sakiau ne „ką?“, bet „kon?“. Jei koks lietuvis būtų išgirdęs tą tarimą, tai būtų tikrai juokęsis. Norėjau tęsti, pradėti kalbėti, sužinoti, kur darau klaidų, tad pradėjau ieškoti mokytojos. Susiradau merginą iš Vilniaus rajono, kuri tuo metu gyveno Varšuvoje, ir pradėjau su ja mokytis nuotoliu. Tuo metu man buvo penkiolika.

„Iš pradžių aš nežinojau, kaip tarti lietuviškai nosines, kaip „ą“ ar „ę“, lenkiškai mes jas tariame kitaip, tai aš tariau taip pat kaip lenkiškai. Pavyzdžiui, aš sakiau ne „ką?“, bet „kon?“. Jei koks lietuvis būtų išgirdęs tą tarimą, tai būtų tikrai juokęsis.“

– O mokykloje mokeisi anglų ir dar kitą kalbą?

– Taip, mokykloje mokiausi anglų, labai gerai sekėsi visada, antra kalba buvo ispanų, bet dar nelabai rimtai ja domėjausi.

– Ar tik lietuvių kalba domėjaisi, ar ir kitomis kalbomis?

– Iš tikrųjų tik lietuvių, nes tada ispanų dar nelabai, anglų niekada man nebuvo įdomi, lietuvių buvo mano pirmoji kalba, kuri mane labai sudomino.

– Ką tavo tėvai galvojo? Kodėl staiga susidomėjo jų vaikas lietuvių kalba? Kodėl Lietuva?

– Taip, iš pradžių tėvams buvo labai keista, bet jie sakė, jei nori mokytis lietuvių kalbos – mokykis, mes džiaugiamės, kad tu nori sužinoti ką nors naujo, kad tave sudomino, ir mes tave palaikysime. Nežinau, ar jie nuoširdžiai taip manė, bet aš niekada nepajaučiau, kad jie būtų kaip nors prieš. Aš ir pats visada stengiausi jiems papasakoti apie lietuvių kalbą kokių nors įdomių dalykų. Negaliu pats paaiškinti, bet atėjo vasara ir aš pasakiau mamai: „Važiuokime į Vilnių dar kartą.“ Ir taip buvo penkerius metus.

„Iš pradžių tėvams buvo labai keista, bet jie sakė, jei nori mokytis lietuvių kalbos – mokykis, mes džiaugiamės, kad tu nori sužinoti ką nors naujo, kad tave sudomino, ir mes tave palaikysime. Nežinau, ar jie nuoširdžiai taip manė, bet aš niekada nepajaučiau, kad jie būtų kaip nors prieš.“

– Ir jūs penkerius metus važiavote?

– Taip, kiekvieną kartą aš sakiau, o mama sakydavo, gal važiuokime į Graikiją, į Ispaniją, aš sakydavau, o gal į Vilnių. Tai galite įsivaizduoti, kad po penkerių metų…

– Esi vienas vaikas šeimoj?

– Taip, tad mano mama kito pasirinkimo neturėjo, bet jau po penkto karto pasakė, kad jai jau užteks, nes yra ką aplankyti ir be Vilniaus. Tai penktą kartą pasakė, kad nebevažiuos, aš galiu pats. Man buvo tada septyniolika, kai pirmą kartą pats išvažiavau.

– Jau turėjai čia draugų?

– Taip, vieną draugą. Kai man buvo šešiolika, atvažiavęs čia norėjau žaisti futbolą, nes tokia visada buvo mano svajonė – tapti futbolininku, ir aš norėjau žaisti Vilniaus „Žalgiry“. Ten buvau bandomojoje treniruotėje, susipažinau su draugu, jis man padėjo su viskuo, nes, aišku, aš ten treniruotėje ne viską supratau, nes mano kalba buvo labai netobula tada.

– Bet jau kalbėjai?

– Truputį kalbėjau, galėjau suprasti. Aišku, negaliu pasakyti, kad man buvo lengva, ir jis man padėjo, po treniruotės nuėjome kartu pavalgyti ir taip pradėjome tą draugystę. Po to, kai grįžau į Lenkiją, bendravome visus metus. Dabar bendravimas nutrūkęs, bet norėčiau jį susitikti ir pasikalbėti. Jis irgi žaidžia

futbolą, tikiuosi, kad vieną dieną susitiksime.

– Ir toliau mokeisi lietuvių kalbos?

– Mano svajonė buvo persikelti į Vilnių, bet spėju, kad daug žmonių galvojo, kad šitas dalykas neįvyks, kad praeis šitas kaprizas. Sakyčiau, kad esu labai užsispyręs, einu tikslo link, visą laiką galvoju apie tai ir stengiuosi. Atvažiavau į Vilnių aštuoniolikos, įstojau į Vilniaus universitetą, į ispanų filologiją angliškai. Esu Europos Sąjungos pilietis, tad jokių problemų nebuvo. Iki atvažiavimo mokiausi lietuvių kalbos penkerius metus, aišku, iš pradžių nebuvo rimta. Toks mokymasis iš smalsumo, bet tai nebuvo tikras mokymasis.

„Mano svajonė buvo persikelti į Vilnių, bet spėju, kad daug žmonių galvojo, kad šitas dalykas neįvyks, kad praeis šitas kaprizas. Sakyčiau, kad esu labai užsispyręs, aš einu tikslo link, visą laiką galvoju apie tai ir stengiuosi.“

– Kaip reagavo tavo tėvai?

– Mama pasakė, kad galėsiu važiuoti į Vilnių, jei ten studijuosiu.

– Kaip išsirinkai ką studijuoti?

– Pradėjau ieškoti, ką galėčiau studijuoti, radau du man įdomius dalykus, studijos turėjo būti angliškai, nes lietuviškai dar negalėjau studijuoti. Vienas buvo marketingas, o kitas – ispanų filologija. Turėjau pasirinkti, iš pradžių labiau galvojau apie marketingą, bet galų gale supratau, kad ispanų jau moku truputį, niekada neturėjau iššūkių su kalbomis, man puikiai sekėsi kalbos. Pasikalbėjau su savo ispanų kalbos mokytoju mokykloje, jis pasakė, kad, jei ką, tai man tikrai padės, galėsiu jam parašyti. Jaučiau, kad net jei man kils kokių nors problemų, tai išsispręsiu, nes turėsiu pagalbos.

– Ar tos pagalbos kada nors prireikė?

– Ne, neprireikė, iš pat pradžių stengiausi būti geru studentu. Mano lygis kilo į viršų, manau, kad gana greitai pradėjau kalbėti ispaniškai, viską suprasdavau ir jaučiau, kad čia yra mano dalykas, kad čia buvo tikrai geras pasirinkimas, nes man viskas įdomu. Paskui jau pradėjome per visas paskaitas kalbėtis ispaniškai, jaučiau, kad tikrai matau čia savo ateitį. Šiandien jau trečiame kurse, tikrai noriu dirbti su ispanų kalba, man labai patinka ispanų kalba, ypač visi dialektai. Ispanų man padėjo ir dėl to, kad dabar galiu mokytis kitų kalbų. Dabar mokausi

portugalų, man labai lengva – per metus atėjau iki B1 lygio. Mane labai domina visos romanų kalbos, kultūra, Ispanijoj ir Portugalijoj man labai patinka. Ten gal gyvensiu ar dirbsiu. Kas dabar žino, kaip bus, bet yra ir toks planas.

– Bet turėjai kitiems atrodyti keistas – atvažiavai iš Lenkijos studijuoti angliškai ispanų kalbos?

– Žmonės visada manęs nesupranta, kodėl taip įvyko. Bet aš pasakau, kad turėjau savo tikslą. Man patinka turėti kryptį, kad aš dabar darau vieną dalyką ir galvoju apie ateitį, ką noriu daryti ateity ir kaip pasiekti tą tikslą. Tai ir su lietuvių kalba, pavyzdžiui, kai esu čia, visada galvoju, kad noriu išmokti lietuvių kalbą tobulai. Noriu kalbėti puikiai lietuviškai ir aš atsibundu kiekvieną dieną siekdamas to tikslo. Bet žmonės mato, kad kalbu, ir jie mane sveikina, džiaugiasi.

– Ar, kai atvažiavai, buvo kultūrinis šokas, ar Lietuva skiriasi nuo Lenkijos savo buitimi, santykiais tarp žmonių, mandagumu?

– Pasakyčiau, kad šoko nebuvo. Man buvo didesnis šokas Ispanijoje, nes Ispanijoje tikrai yra skirtumų, bet Lietuvoj viskas buvo labai panašu. Aišku, yra įdomių dalykų, kultūrinių dalykų, pavyzdžiui, kad sakant tostą reikia žiūrėti į akis. Tai šitas man buvo įdomu. Aš nuo pirmos dienos taip jaučiausi, kad esu kaip namuose. Ir man buvo lengva priprasti prie gyvenimo čia.

– O čia esi vienas tarp lietuvių savo grupėje?

– Turiu gerą draugę Pauliną, ji iš Šalčininkų, lenkė. Mes susidraugavome nuo pat pradžių, tai dėl to nesijaučiau toks vienišas. Bet, aišku, esu vienintelis vaikinas grupėje, tai tas man nelabai patinka, merginos ir vaikinai skirtingai mokosi.

– O kaip dėstytojai tave priėmė?

– Man rodos, gerai, iš pat pradžių parodžiau susidomėjimą ir norą mokytis, auditorijoje visi labai tylūs, nenori klausti. O man visada viskas buvo įdomu, norėjau klausti kuo daugiau ir kalbėti. Ir dėl to dėstytojai, man atrodo, gerai vertina tai, kad mane tikrai domina ir kad man nėra bausmė būti klasėje.

„O man visada viskas buvo įdomu, aš norėjau klausti kuo daugiau ir kalbėti. Ir dėl to dėstytojai, man atrodo, gerai vertina tai, kad mane tikrai domina ir kad man nėra bausmė būti klasėje.“

– Vilniaus svajonė jau išsipildė? Reikia kitos svajonės?

– Žmogus, kuris negyvena Vilniuje, viską mato kaip per rožinis akinus. Viskas čia atrodo puikiai, gyvenimas tobulas, o kai jau persikeli, tai pradedi matyti realybę. Ir man taip su Lietuva, aš tikrai myliu Vilnių, čia yra mano mėgstamiausias miestas, nėra man tokio kito miesto kaip Vilnius, jaučiu, kad Vilnius yra mano namai, bet yra dalykų, kurie man visiškai nepatinka. Pavyzdžiui, oras, žmonės sako, kad panašus kaip Lenkijoje, bet Vilniuje ta žiema yra tikrai ilgesnė ir aš nekenčiu šalčio. Tai man tikrai sunku pusę metų čia. Kitas dalykas, kuris mane labiausiai trikdo, yra bendravimas su lietuviais, man sunku. Iš pradžių, kai aš čia atvažiavau, gal to nemačiau, bet, grįžus iš Ispanijos, mano akys atsivėrė, ir po to pradėjau suprasti, kad man ten, Ispanijoje, labai patiko, kai visi ten kalba, visi tokie draugiški, o čia, Lietuvoje, tikrai sunku susibendrauti su lietuviais, net jei aš moku kalbą. Aišku, turiu artimų draugų, turiu draugę Ugnę, lietuviai mieli žmonės, bet nėra taip lengva. Dėl to man kyla tas klausimas, ar noriu čia likti? Pavyzdžiui, vasarą man labai patinka, vasarą man atrodo, kad lietuviai yra labai draugiški, bet žiemą man labai sunku.

„Nėra man tokio kito miesto kaip Vilnius, jaučiu, kad Vilnius yra mano namai, bet yra dalykų, kurie man visiškai nepatinka. Pavyzdžiui, oras, žmonės sako, kad panašus kaip Lenkijoje, bet Vilniuje ta žiema yra tikrai ilgesnė ir aš nekenčiu šalčio. Tai man tikrai sunku pusę metų čia.“

– Žiemą Ispanijoj, vasarą – Lietuvoj?

– Tikrai, tikrai taip, čia būtų geras pasirinkimas. Jau gyvenu Lietuvoje trejus metus, bet dauguma mano draugų buvo užsieniečiai iš „Erasmus“, jie išvažiavo. Tai ir dėl to čia nėra daug artimų žmonių, vasarą aš visada grįžtu į Lenkiją, nes ten yra žmonių, kurie manęs laukia.

– Kai atvažiuoja tavo draugai ar šeima, ką tu jiems parodai Vilniuje?

– Man patinka parodyti, aišku, tuos svarbiausius istorinius pastatus, dalykus, pavyzdžiui, Gedimino pilį arba KGB kalėjimą, t. y. Okupacijų ir laisvės kovų muziejų. Man atrodo, labai svarbu suprasti Vilniaus ir Lietuvos istoriją. Taip pat labai patinka nusivesti į apžvalgų aikšteles, pavyzdžiui, į Trijų kryžių kalną, į aikštelę prie Subačiaus gatvės, ten, kur yra ta didelė Ukrainos vėliava. Kur labai gražiai galima apžiūrėti į Vilnių iš viršaus. Man labai patinka Užupis ir Paupys, nes čia yra kontrastas, Užupis yra senesnis rajonas, labiau susijęs su menu, toks

gražus; o šalia yra Paupys, brangiausias rajonas, viskas labai šiuolaikiška. Dėl kontrasto man labai patinka ir Šnipiškės, kur yra finansinis centras, visi tie dangoraižiai, o šalia mediniai namai, man atrodo, nežinau, kaip čia paaiškinti, bet Vilnius yra toks labai unikalus miestas. Ir man labai graži architektūra. Man labai patinka irgi parodyti lietuviškus patiekalus, bet jie, aišku, truputį panašūs į lenkiškus.

Yra daug ką parodyti, tai irgi praklauso nuo žmogaus, nes man patinka kiti dalykai negu draugams. Vilniaus istorija yra susijusi su lenkų istorija, nes Vilnius buvo lenkiškas miestas tarp karų, tai irgi matyti, kad yra ir ta lenkiška tapatybė. Man, kaip lenkui, irgi labai įdomu matyti, kaip žmonės čia kalba lenkiškai, nes lenkų dialektų nėra labai daug, jie nėra labai populiarūs pačioje Lenkijoje. Tai čia labai matyti tas skirtumas, kai žmonės kalba, ir man tikrai įdomu. Mane daug dalykų domina Vilniuje ir visada stengiuosi susipažinti… Man patinka pažinti naujas vietas ir sužinoti kuo daugiau apie Vilnių.

> *„Man labai patinka Užupis, Paupys, nes čia yra kontrastas, Užupis yra senesnis rajonas, labiau susijęs su menu, toks gražus; o šalia yra Paupys, brangiausias rajonas, viskas labai šiuolaikiška.“*

– *Nepaminėjai Vilniaus universiteto?*

– Aišku, čia irgi labai gražu. Labai senas mūsų Filologijos fakultetas, čia, Senamiesty, jis, šalia Prezidentūros, vaikščiojant po miestą, jį lengva aplankyti.

– *Galėtum būti gidas?*

– Apie tai aš irgi galvojau, kad galėčiau būti lenkams ir ispanams, nes šių turistų nėra mažai. Bet reikia lankyti gidų kursus, tai sakiau, kad gal ne, bet ateity pasižiūrėsime.

– *Kada pradėjai mokytis universitete lietuvių kalbos? Pirmame kurse ar antrame?*

– Pradėjau moktis pirmame kurse, bet antrame semestre. Studijuoju ispanų

filologiją, dėl to turiu savo dalykų, kuriuos turiu išlaikyti, bet po to atsirado galimybė rinktis individualias studijas. Tai yra laisvi kreditai, galima pasirinkt bet kokį dalyką, ir aš visas studijas, kiekvieną semestrą, visada pasirinkdavau lietuvių. Aš noriu patobulinti lietuvių kalbą, tai kodėl ne? Jei galiu nemokamai studijuoti ir tikrai išmokti daug dalykų, tai kodėl neišnaudoti tokios progos?

– Kas tau įdomu lietuvių kalboje, kas keista, ką lengva išmokti, ką sunku?

– Reikia pasakyti, kad lietuvių kalba tikrai sunki; ir irgi mano kalba, lenkų kalba, žmonės sako, kad yra labai sunki – aš sutinku. Aš galvojau, kad lenkų kalba yra viena iš sunkiausių kalbų Europoje, ir gal taip ir yra, bet lankydamas lietuvių kalbos gramatiką supratau, kad gramatika yra tikrai sunkesnė negu lenkų. Lenkų ir lietuvių kalbos yra panašios, kalbant apie gramatiką, tos gramatinės struktūros, bet kuo giliau einame su lietuvių kalbos gramatika, tuo daugiau struktūrų, kurių mes neturime. Ir, aišku, jei aš neturiu pavyzdžių savo kalboje, tai man truputį sunkiau įsivaizduoti.

– Turi omenyje tokią konstrukciją: „Kai aš grįžau, mama jau buvo išvirusi sriubą“?

– Taip. Arba „esu matęs“… Na, tai su dalyviais. Mes neturime laikų su dalyviais, jei aš taip pasakyčiau lenkiškai, tai būtų tikrai keista. Pavyzdžiui, „esu matęs“, „buvau matęs“, mes tokių nesakome… Mes sakome: „matau“, „mačiau“, mes negalime pabrėžti to buvusio veiksmo aktualumo dabar ir kad vienas veiksmas įvyko anksčiau negu kitas praeityje. Tai man atrodo, kad labai naudinga, man labai įdomu, kad yra tokios struktūros, bet, aišku, lenkiškai mes tokių neturime. Ir man labai sunku lietuviškai visada buvo kirčiuoti dėl to, kad lenkiškai mes visada kirčiuojame antrame skiemeny nuo galo. O lietuviškai čia yra tikrai mišrainė. Bet lietuvių kalba man yra tikrai graži. Man labai patinka kalbėti lietuviškai. Ir toks pastebėjimas, kad man nepatinka, kai jauni žmonės kalba lietuviškai su labai daug anglicizmų, rusicizmų. Bet, aišku, kalbėdamas su lietuviais aš irgi noriu kalbėti taip, kaip ir jie, nenoriu kalbėti kaip tikras užsienietis, noriu tapti savas. Slengas man įdomus, nes slengas visada aplinkui, bendraujant su lietuviais, girdint aplinką, galima labai daug tokių žodžių išmokti. Man patinka pavartoti tos šnekamosios kalbos variantą dėl to, kad jaučiu, kad galiu parodyti, kad tą kalbą moku net geriau, ir man duoda tokį pasitikėjimą, kad aš galiu visaip kalbėti.

„Bet lietuvių kalba man yra tikrai graži. Man labai patinka kalbėti lietuviškai. Ir toks pastebėjimas, kad man nepatinka, kai jauni žmonės kalba lietuviškai su labai daug anglicizmų, rusicizmų. Bet, aišku, kalbėdamas su lietuviais aš irgi noriu kalbėti taip, kaip ir jie, nenoriu kalbėti kaip tikras užsienietis, noriu tapti savas.“

– Gali pavyzdį pasakyti? Ir to, ir to varianto.

– Kai namie nėra sutvarkyta, yra „bardakas“. Arba „balaganas“. Bet „bardakas“ – man geriau skamba. Yra toks žodis „davai“, bet lenkiškai mes irgi turime tą žodį, rusiškai yra toks žodis, bet kai norime pasakyti, pavyzdžiui, futbolo rungtynėse, kad, žinai, einam, reikia dar kovoti, tai „davai, davai“. Yra toks žodis „varom“, „varom valgyt cepelinų“.

– *O Lietuvoj jaunimas kitaip kalbasi negu Lenkijoj?*

– Aš manau, kad taip. Lietuvoje daugiau kalba angliškai. Lietuvoje aš girdžiu

jaunesnius sakant pusę frazės angliškai – mane tikrai erzina. Bet kalbant apie lenkų kalbą, aišku, aš stengiuosi kalbėti kuo tiksliau ir mane erzina, kai draugai sako kažkokį žodį angliškai, nes jie sako, kad mes neturim ekvivalento lenkiškai ir čia yra neteisinga. Bet ir Lenkijoje prasideda tas anglų kalbos bumas dėl to, kad anglų kalba tapo populiaresnė ir ta anglų kalbos kultūra yra gyva mūsų gyvenime. Bet aš stengiuosi kuo tiksliau kalbėti lietuviškai ir lenkiškai. O grįžtant prie to slengo, visada aš stengiuosi vartoti kuo daugiau lietuviškų žodžių. Aišku, yra tokių žodžių kaip „maikė“, lietuviškas žodis „marškinėliai“, bet, pavyzdžiui, mano draugai niekada nevartoja to žodžio, jie sako, kad čia labai keista. Tai ir man kyla tokia mintis, kad jei aš šitą žodį sakysiu, žmonėms atrodys, kad čia keista. Tai dėl to aš manau, kad čia yra daugumos pasirinkimas, nes jei vienas žmogus sakys, kad žodis blogai skamba – tai nieko, bet jei tūkstantis žmonių taip sakys, tai jau turi įtakos. Aš irgi jaučiu tą įtaką dėl to, kad aš to daug girdžiu ir noriu kalbėti kaip vietinis, būti lengvai suprastas. Ir tas žodis padeda lengviau susikalbėti, nors būtų gražiau vartoti lietuvišką žodį.

– Kas tau juokinga lietuvių kalboje? Žodis koks?

– Man buvo juokingas žodis „jo“, Lenkijoje irgi yra vietų, kur žmonės taip sako ir man visada būdavo labai juokinga, kaimiškai skamba. Bet čia aš irgi pradėjau taip kalbėti, dėl to, kad visi taip kalba.

– Ką tau sunku ištarti lietuviškai?

– Man sunku ištart tą ilgą „e“. Pavyzdžiui, žodis „geras“. Stengiuosi ištarti teisingai, bandau tarti, bet vis tiek girdžiu, kad čia blogai. Dar man labai sunku „e“ su tašku. Ir „ie“, nes mes tokių balsų neturime. Mes turime paprastą trumpą „e“. Sunku ir tai, kad reikia šypsotis tariant „uo“, bet tai, aišku, padeda.

„Man sunku ištart tą ilgą „e“. Pavyzdžiui, žodis „geras“. Stengiuosi ištart teisingai, bandau tarti, bet vis tiek girdžiu, kad čia blogai. Dar man labai sunku „e“ su tašku. Ir „ie“, nes mes tokių balsų neturime. Mes turime paprastą trumpą „e“. Sunku ir tai, kad reikia šypsotis tariant „uo“, bet tai, aišku, padeda.“

– O kaip tu mokeisi lietuvių kalbos? Ar tu klausaisi radijo, žiūri „TikTok’ą“, ar užsirašai 20 žodžių ir juos išmoksti? Ar darai namų darbus, o gal kaip tik nedarai namų darbų?

– Man labai padeda buvimas paskaitose, atkreipiu dėmesį, ir tai viskas. Paprastai

viską galiu prisiminti. Negaliu sakyti, kad čia jau viskas, nes aš pasakyčiau, kad mokytis kalbos – tai jos ieškoti, vartoti visur, kiekvieną dieną, nes čia yra procesas, kuris nėra tik auditorijoje. Pasakyčiau, auditorijoje tai tik pusė, bet geriausia, aišku, yra kalbėtis su lietuviais, kad visada pasipraktikuotum tą kalbą...

– Bet kiti žmonės čia gyvena ir jie sako: „Aš neturiu kur kalbėtis lietuviškai.“ Kaip tu sukuri tą situaciją, kad rastum, su kuo pasikalbėti?

– Kaip rasti žmonių? Aišku, tai priklauso nuo žmogaus būdo. Esu komunikabilus, einu ir kalbu. Man labai patinka susipažinti su žmonėmis, paprasta pradėti kalbėti. Lietuvoje truputį sunkiau, nes lietuviai iš pradžių nelabai atsiveria, jie iš pradžių nerodo to noro kalbėti. Reikia skirti daugiau laiko kartu ir po to jau atsiranda tas atvirumas. Aš manau, kad reikia ieškoti savo aplinkos. Pavyzdžiui, jei patinka futbolas, krepšinis, tapti kokio nors klubo nariu. Nesvarbu, kokia veikla, svarbu, kad ten būtų lietuvių ir kad ten būtų galima vartoti kalbą. Net jei ten nerasi draugų, galėsi vartoti kalbą, nes iš tikrųjų man atrodo, kad geriausia proga – tai yra tiesiog kalbėti, nes tada galima ir girdėti, ir kalbėti, ir, aišku, suprasti arba išmokti naujų žodžių. Čia yra viskas. Žinau, kad didelė problema yra ta, kad žmonės bijo padaryti klaidų, bet čia tikrai niekam nesvarbu, kad tu darai klaidų, nes kiti žmonės žino, kad tu nori išmokti ir tikrai stengiesi, ir niekas tavęs nevertins, kad darai klaidų. Jei dings ta mintis, kad bijai padaryti klaidų, bus tikrai lengviau. Man labai padeda aplinka, bet irgi padeda tai, kad aš visur girdžiu lietuvių kalbą.

„Man labai patinka susipažinti su žmonėmis, paprasta pradėti kalbėti. Lietuvoje truputį sunkiau, nes lietuviai iš pradžių nelabai atsiveria, jie iš pradžių nerodo to noro kalbėti. Reikia skirti daugiau laiko kartu ir po to jau atsiranda tas atvirumas.“

– O kur tu girdi?

– Gyvenant Vilniuje, tai visur, kur aš esu, yra lietuvių kalba, žmonės kalba tarpusavyje. Bet irgi futbolo rungtynėse arba treniruotėje visada girdžiu, girdžiu tą kalbą ir man paprastai įdomu, apie ką žmonės kalba, ir bandau bent truputį suprasti. Ir net parduotuvėje, aišku, čia nėra, kad parduotuvėje žmonės labai kalba, bet visada galima bent truputį, pasisveikinti, ir tai yra mažas kontaktas su kalba. Aš manau, kad kiekvienas žmogus turi rasti savo būdą. Vienam patinka klausytis radijo, tinklalaidžių arba klausytis muzikos. Manau, kad klausytis muzikos yra labai geras būdas, nes jei žmonės atranda savo mėgstamiausią

dainininką ir, nežinau, norės lankyti koncertus, gali išmokti visas jo dainas, išmokti visus žodžius. Man gal ne su lietuvių, su ispanų labiau padėjo, kad aš klausydavausi daug muzikos ir dėl to išmokau daug naujų žodžių, bet ir su lietuvių irgi, man atrodo, tai veikia dėl to, kad irgi galima išmokti žodžių, bet ne tik iš oficialios, bet ir iš šnekamosios kalbos.

– *Mėgsti Free Fingą?*

– Taip, aš mėgstu Free Fingą. Gal ne kad kiekvieną dieną klausau, bet mano draugė man parodė. Ir daugiau man parodė lietuviškos muzikos, aš žinau Jessicą Shy, žinau „Abudu“, „8 Kambarys“. Iš tikrųjų „8 Kambario“ dabar ne tiek klausau, bet man labai patiko, vieną dieną aš norėjau eiti į jų koncertą, tai ir dėl to buvo man motyvacija mokytis lietuvių kalbos, kad galėčiau suprasti visas dainas ir kalbėtis su kitais apie jų dainas. Man patinka Free Finga, nes aiškiai dainuoja, su savo lygiu galiu suprasti, apie ką jis dainuoja. Labai geras jausmas, kad aš galiu suprasti. Ir man atrodo, kad muzika yra svarbi, nes muzika yra su mumis visur, jos klausytis gali būti labai naudinga.. Kai važiuoju autobusu, kai keliauju – visada klausausi muzikos. Tai ir malonumas, ir praktika, galiu išmokti naują žodį.

– *O kokiam futbolo klubui priklausai?*
– Priklausau „Geležinio vilko“ komandai. Lietuvoje futbolas nėra labai populiarus, futbolo bendruomenė maža, dėl to galiu žaisti rimtesnėje komandoje, rungtyniauti su labai geromis komandomis. Šiuo metu mes gavome progą žaisti taurėje su profesionalia komanda, čia buvo pirmas kartas man, manau, kad Lenkijoje tai būtų neįmanoma, dėl to, kad ten daug divizionų, o Lietuvoje mažiau. Iš tikrųjų jaučiu, kad čia, Lietuvoje, tos progos džiaugtis futbolu yra labai daug.

– Ar užtenka laiko dviem kalboms?

– Taip. Aišku, man lengviau dėl to, kad mano studijos yra susijusios su kalbomis. Galiu skirti visą dėmesį kalboms, bet suprantu, kad žmonės turi dirbti arba studijuoja kitus dalykus, tai tada sunkiau yra rasti laiko kalboms. Aš dar mokausi portugalų kalbą ir portugalų kalbos čia, Vilniaus universitete, nėra. Tai aš turiu pats mokytis ir, tiesą sakant, sunkiau dėl to, nes jei man reikia išmokti universitete, reikia gauti pažymį, išlaikyti egzaminą, tai yra didelė motyvacija. O jei aš pats asmeniškai noriu ką nors daryti, sunkiau, nes nėra to spaudimo, kad reikia išlaikyti. Dėl to aš džiaugiuosi, kad išvažiuosiu į „Erasmus“, į Portugaliją, kur galėsiu mokytis daugiau portugalų. Ten susirasiu kokį portugalą ar brazilą, bandysiu kalbėti ir viskas… Dėl to aš visada sakau, kad geriausias būdas išmokti kalbą – nebijot kalbėti, turėti drąsos kalbėti ir, kas žino, gal tada susirasi naujų draugų. Štai taip.

> *„Dėl to aš visada sakau, kad geriausias būdas išmokti kalbą – nebijot kalbėti, turėti drąsos kalbėti, ir, kas žino, gal tada susirasi naujų draugų. Štai taip.“*

– Ir paskutinis klausimas. Kokia kita kalba po portugalų?

– Man labai patinka vengrų kalba. Bet dalykas toks, kad čia yra tikrai sunkiausia kalba iš visų, kuriomis aš kalbu, tai žinau, kad turėčiau kreipti daugiau dėmesio,

neturiu su kuo jos pasipraktikuoti, bet vengrų kalba man atrodo labai graži. Ir gal ateity pradėsiu mokytis naujos kalbos. Gal bus kokia nors stipendija ateity, tai gal tada.
– *Ačiū už šiltą pokalbį!*

Straipsnių ciklas „Lietuvių kalbos naujovės ir įdomybės“. Straipsnį rėmė Valstybinė lietuvių kalbos komisija.

Jei norėtumėte publikuoti visą straipsnį ar jo dalį, prašom nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.